

(UR EN NOTARIES DAGBOK.)

Rätt opp i skyn stod röken
 Mot vinterhimmels glans.
 Jag bjöd en liten fröken
 På slädparti och dans.
 Till Nackanäs vi foro
 Med bjällerklang och prakt,
 Och hyggligt folk vi voro.
 Tolf slädar sammanlagdt.

Att rimfrost tyngde träden,
 Kan nu er anförtras.
 Det gnisslade om släden,
 Det rök ur hästens nos.
 Vårt nät med breda fransen
 Gaf glans åt fålens språng.
 Af artighet var svansen
 Ej knuten som chignon.

Pelsbrämad satt min fröken
 Och skön naturen fann.
 Jag mädde såsom göken,
 Fast jag ej gol som han.
 Att neka vore orätt,
 Att det i hjertat klack,
 Hvar gång hon utur floret
 Sin purpurnästipp stack.

Vi karameller sögo
 Och hunno målet snart.
 Det gick som om vi flögo,
 Ty föret var så rart.
 Trakterad blef hvar krake,
 Det smakte, det tror jag!
 Men oss bestöds det lake
 Och sherry öfver lag.

Med dans nu tiden nöttes,
 Och intet ben stod still,
 Och instrumentet sköttes,
 Så det stod herrligt till.
 Det trumpna gaf man åka,
 Det luftiga fick rå.
 Sist hoppade vi kråka
 Med alla fröknar små.

Men nu var tid att lanka,
 Hvar släde körde fram.
 Och månen som en anka
 I blåa rymden sam.
 Från mångt hem steg röken
 Så treffigt mot det blå.
 Jag suckade och fröken
 Satt tyst och hörde på.

»O stjernor, I som hvimlen!
 Hur lumpen är vår jord!» —
 Jag var i sjunde himlen
 Och hade smått om ord. —
 »O den som vingar hade,
 Som alla foglar ha!»
 Jag suckade. Hon sade:
 »Det vore mycket bra.»

Jag yppade mitt hjerta,
 Kanhända allt för fort,
 Och med oändlig smärta
 Jag höll vid hennes port.
 Vi långa tal ej höllo,
 Men sorglig blef min dag:
 Gud vet hur orden föllo,
 Men korgen — den fick jag.

